
GNIEWANIE SIĘ (2) *sb n*

Zawsze sie.

G sg gniewaniã sie (2).

Sł stp brak, Cn s.v. gniew, Linde XVII w. (z Cn) s.v. gniew i w objaśnieniu s. v. gniewanie.

Okazywanie gniewu, zawziętość, złość; invidia, odium Mącz; bilis, excandescencia, indignatio, ira, iracundia, rabies Cn [na kogo] (2) : Nunquam sciens commerui ut caperet odium illa mei, Nicem s wyádomoścíã mã przeciwko yey nie wykroczył/ áby miãłã przyczynę ná mie fie gniewãnia Mącz 218a, 494d.

Cf **GNIEW, GNIEWAĆ SIĘ, GNIEWANIE, GNIEWIWOŚĆ, GNIEWLIWOŚĆ, GNIEWNOĆ**

MM